

Cròniques del món



El candidat presidencial Juan Manuel Santos, ex-ministre de Defensa del president Uribe, fent un discurs el dia 8 de juny propassat, a Cali, Colòmbia.

# Santos: via lliure per a substituir Uribe

**BUENOS AIRES ■ Federico Rivas**

Els colombians ho han apostat tot a la continuïtat de la mà dura del govern, sobretot per a lluitar contra la guerrilla i el narcotràfic. Juan Manuel Santos, el delfí polític del president Álvaro Uribe, de qui fou ministre de Defensa fins el 2009, té les portes obertes al Palau de Nariño, la seu presidencial. A la primera volta de les eleccions presidencials, el 30 de maig, va quedar a tres punts i escaig de la majoria absoluta, i superà per més del 25% el candidat verd i ex-alcalde de Bogotà Antanas Mockus. Els sondatges de la segona volta, aquest diumenge, 20 de juny, atorguen a Santos un 61,6% dels vots, contra del 29,8% de l'aspirant verd. Per tot plegat, Mockus ja va admetre que el seu triomf "no és probable", però sí "possible". Segons el sociòleg Hernando Gómez Buendía, de la fundació Razón Pública, la primera volta fou "un ater-

ratge bruscat de les il·lusions que s'havien despertat per la possibilitat d'un canvi real després de vuit anys amb Uribe al poder". El cas és que, per guanyar a la segona volta, Mockus gairebé hauria de triplicar el resultat que va obtenir el 30 de maig, cosa que avui sembla llunyana per simples càlculs matemàtics. De fet, si als vots que va obtenir Santos a la primera volta, s'hi sumen els dels altres partits de l'actual coalició de govern, la dreta del Canvi Radical i el Partit Conservador, que van presentar candidats separatament, resulta que l'*uribisme* va aconseguir el 62% dels vots. Tant els radicals com els conservadors, a més d'un sector de l'oposició liberal, ja han fet oficial el suport a Santos. Per tant, una derrota del candidat uribista només seria possible si Colòmbia visqués una catàstrofe electoral. L'ex-ministre de Defensa és conscient que el seu triomf serà gràcies

al president Uribe, tot i que ha heretat les múltiples denúncies a què s'enfronta el govern, sobretot per violacions dels drets humans en la lluita contra la guerrilla de les FARC i el narcotràfic i, alhora, per casos d'espionatge a opositors. Tanmateix, els escàndols polítics no han minvat la popularitat d'Uribe, que deixarà el poder el 7 d'agost amb un índex d'aprovació de prop del 70%. Entre els principals desafiaments que haurà d'encarar el nou govern hi ha la lluita contra la desocupació, que s'acosta al 12%, un deute públic elevat i una relació diplomàtica deteriorada amb els seus veïns, especialment amb els presidents de Veneçuela, Hugo Chávez, i de l'Equador, Rafael Correa. A més, la decisió d'Uribe d'autoritzar la instal·lació de bases militars dels Estats Units a Colòmbia ha creat un conflicte que serà de mal resoldre.

**WASHINGTON ■ Ricard González**

**Tacat de petroli.** Gairebé dos mesos després de l'accident que va patir la plataforma petrolera Deepwater Horizon, propietat de la companyia britànica BP, els enginyers encara no han estat capaços de segellar la fuga. Per això, després de més d'un milió de barrils de petroli abocats a les aigües del golf de Mèxic, perjudicant per dècades la flora i fauna de Louisiana, els nord-americans comencen a mirar a la Casa Blanca per descarregar la seva indignació. D'acord amb l'última enquesta, un 63% dels ciutadans consideren que el president Barack Obama "podria haver fet més" per evitar o limitar els efectes de la pitjor catàstrofe ambiental de la història dels Estats Units. Els mitjans de comunicació no són gaire benèvols amb la Casa Blanca i critiquen que el president no hagi demostrat prou capacitat de lideratge, ni hagi estat capaç de mostrar empatia envers les víctimes del desastre. Fins i tot, hi ha mitjans que comparen allò que pot significar aquest desastre per a la presidència d'Obama amb allò que va comportar el pas de l'huracà Katrina per a George Bush. Conscient dels perills derivats del vessament de petroli per a la popularitat i pel futur de la seva presidència, els darrers dies Obama ha intensificat els esforços per donar la imatge que la catàstrofe és la prioritat del govern. El president ja ha visitat tres vegades la zona més afectada i ha cancel·lat de nou un viatge que tenia pendent a Austràlia i Indonèsia, país on va passar uns anys de la seva infantesa. La crisi del golf de Mèxic no pot afectar tan sols la presidència d'Obama—reduint la seva popularitat i augmentant les possibilitats d'una davallada a les files demòcrates—, sinó que també li dificulta la capacitat per a impulsar la seva agenda a base de desviar l'atenció del president. En molts aspectes, el compromís del president dels Estats Units és decisiu per a poder desencallar negociacions, tant en afers domèstics com en afers internacionals—per exemple, la recerca d'un consens per a endurir les sancions a l'Iran. No obstant això, no tot són males notícies per a Obama. Els darrers dies els enginyers de BP, per fi, han pogut aportar bones noves i tot sembla indicar que aviat es podrà reduir notablement la

quantitat de petroli que s'aboca cada dia a l'oceà. Si fos cert, la tasca de neteja al golf i els efectes del vessament es continuaran deixant sentir durant anys a la zona, però els mitjans de comunicació —i de retruc la Casa



**El president Obama, a Louisiana.**

Blanca—podran dirigir la seva atenció a unes altres qüestions. Obama haurà sortit tacat d'aquesta catàstrofe ambiental, però no pas enfonsat, ni de bon tros. En canvi, les explotacions petrolíferes a les costes dels Estats Units tenen un futur més incert, perquè, de moment, les llicències es troben en una situació de moratòria.

**BERLÍN ■ Gemma C. Serra**

**Presidencials tràgiques.** La mort del president Lech Kaczyński, la seva esposa Maria i 94 persones més a la catàstrofe aèria de Smolensk, el 10 d'abril passat, va sumir Polònia en la commoció. Dos mesos després, la tragèdia continua instal·lada al país. Primer va ser la sotragada per a un estat que, de cop, va perdre els responsables de les seves principals institucions, quan viatjaven a Katyn per recordar els 200.000 polonesos executats per les tropes de Stalin, setanta anys enrere. Després es va passar per un funeral, embolicat per la polèmica si el president Kaczyński havia de ser enterrat entre reis i herois, al castell de Wawel, a Cracòvia. De sobte, l'erupció volcànica a Islàndia, que va cobrir de cendres l'espai aeri, es va percebre com un senyal del cel, perquè va impedir l'arribada dels grans líders mundials—com Barack Obama o la veïna Angela Merkel—als funerals d'estat. Les setmanes següents van servir per a mostrar que les cendres no eren un senyal diví contra l'enterrament d'un president controvertit en un

castell, sinó que van afectar els vols de milions d'europes. Però les plagues sobre Polònia no es van aturar: recentment, dues inundacions consecutives han posat al país al llindar de l'estat d'emergència, que segurament s'hauria activat si no hagués estat perquè hauria comportat l'ajornament de les eleccions presidencials. Una trentena de morts, el riu Vístola assetjant ciutats i pobles, Varsòvia en lluita contra la crescuda i, al damunt, el detall macabre d'una denúncia contra quatre soldats russos que, enmig de la tragèdia de l'accident de Smolensk, van trobar temps per a robar les targetes de crèdit a tres de les víctimes. Una trapelleria que remet a la moral de l'exèrcit rus, si es vol, i que als polonesos els porta els pitjors records. Els ànims no afavoreixen la reflexió política. Jaroslaw Kaczyński, el bessó supervivent del que va ser el tàndem polític més temut de la UE—en el període en què va ser primer ministre, mentre Lech ocupava la presidència—vol ser l'hereu del germà mort. La data per a la primera volta es aquest diumenge, dia 20 de juny, i el favorit de les enquestes és el president del Parlament i cap d'estat



**Jaroslaw Kaczyński vol substituir Lech, el seu germà bessó.**

en funcions, Bronislaw Komorowski, home moderat com Donald Tusk, l'actual cap del govern, que va derrotar Jaroslaw el 2007. El dubte és si s'imposarà la moderació o es perpetuarà el radicalisme del Kaczyński supervivent. Aquesta és la qüestió que hauran de decidir les urnes. Per a milions de polonesos, però, la qüestió immediata no és què diran les urnes, sinó quan s'aturarà aquest clima de tragèdia permanent a què sembla castigat el país. I si té sentit entossudir-se a dur a terme unes eleccions, arran de l'estat d'emergència.